

Петренко Л.П.

ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ДО ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УМОВАХ ПЕДАГОГІЧНОГО КОЛЕДЖУ

Формування готовності майбутнього вчителя до професійної діяльності в умовах педагогічного коледжу. Теоретико-практичні аспекти виховної роботи в закладах інтернатного типу (збірник наукових праць) / упорядник Канішевська Л.В. - К.: Інститут проблем виховання АПН України, 2008. - 57 с.

***Анотація.** У статті визначені загальні вимоги до особистості сучасного вчителя та розкриваються види готовності майбутнього вчителя до професійної діяльності: професійно-педагогічна, індивідуально-психологічна, біоенергетична готовність.*

Ключові слова

професійна підготовка майбутнього вчителя

професійна діяльність

загальнопедагогічна підготовка вчителя

діяльнісно-мотиваційний компонент підготовки

професійно-педагогічна готовність

соціально-педагогічна спрямованість вчителя

В сучасних умовах реформування освіти на гуманістичних засадах постає завдання щодо реформування та розвитку особистості вчителя з яскравою індивідуальністю, здатного вчити, виховувати і розвивати людину майбутнього. В Державній національній програмі “Освіта”: Україна XXI століття зазначається, що головна увага має бути зосереджена на підготовці нового покоління педагогічних працівників. Сучасній школі потрібен не просто вчитель-майстер, а вчитель-дослідник, який робить внесок і у вдосконалення

практики, і у розвиток педагогічної науки, володіє методами педагогічних досліджень при організації навчально-виховної взаємодії з учнями.

Аналіз сучасної педагогічної літератури свідчить, що проблема реформування освіти розглядається багатьма вченими. Зокрема, Савченко О.А., Алексюк А.М., Бондар В.І., Мороз О.Г., Безпалько В.П. звертають увагу на розробку теоретичних основ перебудови змісту, форм, методів і засобів різних ланок системи освіти.

Проблема формування готовності майбутнього вчителя до професійної діяльності не є новою. Вона найшла певне відображення в працях вчених.

У сучасних психолого-педагогічних дослідженнях приділяється належна увага професійній підготовці майбутнього вчителя, зокрема змісту педагогічної освіти (Зязюн І.А, Алексюк А.М. та інші), вдосконаленню технологій навчання майбутнього вчителя (Бондар В.І., Мороз О.Г., Пехота О.М., Бобрицька В.І.), оптимізації методів та засобів професійної підготовки майбутніх вчителів (Поташник М.М., Дубасенюк О.А. та інші).

Однак, незважаючи на широке відображення проблеми в спеціальній літературі, такий її аспект як підготовка майбутнього вчителя до професійної діяльності, не знайшов детального висвітлення.

Мета статті: розкрити питання підготовки майбутнього вчителя до професійної діяльності.

Значна кількість досліджень проблеми готовності до педагогічної діяльності пов'язана з феноменом настанови і ґрунтується на концепції Узнадзе Д.Н., який під настановою розуміє готовність до активності у певному напрямі, що виникає на основі взаємодії потреби і середовища, яке впливає на людину в даний момент. Прангішвілі А.С. розвинув розуміння настанови і визначив її як готовність до певної форми реагування, яка формується щодо поведінки людини, як у фізіологічному, психологічному, соціальному аспектах.

Дьяченко М.І. та Кандибович О.Л. цю позицію розглядають як вибіркочу прогнозуючу активність особистості на стадії її підготовки до діяльності. Цей

стан починається з моменту визначення і формування мети на основі усвідомлення потреб та мотивів і розвивається відповідно до визначеного особистістю плану, а також настанов, загальних моделей наступних дій. Завершальним етапом прояву готовності є втілення потреб і мотивів у предметних діях, які відповідають визначеним засобам і способам діяльності, тобто реалізаційним механізмам власної готовності.

Таким чином, аналіз різних видів психологічної готовності дає можливість визначити їх як провідні. Разом з тим, рівень професійної готовності має бути розглянуто і у контексті підходів вчених до формування дидактико-методичної підготовки майбутніх вчителів. Аналізуючи структуру навчальної діяльності вчителя початкових класів, можна зробити висновок, що структура дидактичної підготовки вчителя складається з трьох підструктур:

- 1) обсяг необхідних знань, умінь і навичок на етапі підготовки до уроку;
- 2) обсяг необхідних знань і умінь на етапі реалізації уроку;
- 3) обсяг знань і умінь, необхідних на етапі визначення результативності уроку.

Розглядаючи процес формування у майбутніх вчителів початкових класів методологічних умінь і навичок, можна поєднати існуючі методи і організаційні форми підготовки вчителів у систему оперативних груп: створення проблемних ситуацій навчального характеру, організація навчально-пошукової колективної діяльності студентів, індивідуальна форма навчальної діяльності, рефлексивний контроль як фактор оцінки шаблонного засвоєння окремих методик.

На думку Максименко Н.Б., взаємодія дидактичної і методичної підготовки вчителів початкових класів реалізується в системі міжпредметних зв'язків: попередніх, супутніх і перспективних. Для їх організації необхідно виконати об'єктивні і суб'єктивні умови: узгодити навчальні плани і програми, навчально-виховні дії викладачів дидактики і окремих методик; застосувати систему методичних прийомів встановлення міжпредметних зв'язків тощо.

Таким чином, аспектний розгляд питань підготовки вчителя до професійної діяльності потребує аналізу підходів вчених до формування загальнопедагогічного рівня їх готовності. Це зумовлено тим, що кожний вид готовності спрацьовує у загальній системі роботи вчителя, а на рівні його підготовки - пов'язаний з навчанням у вузі протягом довготривалого часу.

Підготовка майбутнього вчителя до педагогічної діяльності і загальна педагогічна підготовка представляє собою складну, цілісну багатосторонню економічну систему, яка функціонує у відповідності до цілей, задач, принципів підготовки спеціалістів.

Завданням педагогічних навчальних закладів є озброєння майбутніх вчителів глибокими знаннями спеціальних наук, які вони будуть викладати, психологопедагогічними знаннями, практичними вміннями та навичками, як із спеціальності, так і з навчально-виховної роботи з учнями. Процес навчання в педагогічному закладі направлений на формування у майбутніх вчителів наукового світогляду, високих моральних якостей особистості, творчого підходу до роботи, зацікавленості в педагогічній професії.

Мета загальнопедагогічної підготовки – формування вчителя, який володіє основами педагогічної теорії та має педагогічні вміння та навички. Загальнопедагогічна підготовка забезпечує студентам наукове пізнання і закладає загальнотеоретичний фундамент для подальшого самовдосконалення та самоосвіти.

Мета та завдання загальнопедагогічної підготовки вчителя тісно пов'язана з принципами її організації.

Загальні принципи: ідейно-теоретична направленість, науковість, безперервність, систематичність, єдність теоретичної і практичної підготовки, педагогічно-раціональне поєднання єдиної та диференційованої підготовки з урахуванням індивідуальних особливостей студентів.

Досягнення мети загальнопедагогічної підготовки майбутніх вчителів може бути забезпечено при умові, що процес оволодіння теоретичними знаннями

буде будуватись в нерозривному зв'язку з педагогічною практикою. В цьому проявляється діалектичний взаємозв'язок та єдність теорії з практикою в процесі навчання студентів в педагогічних закладах освіти.

Загальнопедагогічній підготовці притаманні специфічні принципи: зв'язок її з спеціальною, загальнонауковою підготовкою, органічний зв'язок питань педагогіки, психології та фізіології.

Спеціальну підготовку майбутніх вчителів забезпечує цикл спеціальних дисциплін. Випускники педагогічних навчальних закладів повинні оволодіти глибокими і всебічними знаннями з спеціальності, опанувати цикл психолого-педагогічних дисциплін (педагогіка, історія педагогіки, загальна, вікова психологія, вікова фізіологія та шкільна гігієна, методика викладання окремих предметів). Частина часу в педагогічних закладах виділяється на загальнокультурний та фізичний розвиток майбутніх вчителів. Всі компоненти психолого-педагогічної та методичної підготовки взаємопов'язані і складають єдину інтегровану цілісність, яка включає:

- об'єкт вивчення – педагогічний процес, в якому взаємодіє зміст навчання і виховання, особистість вчителя і учня;
- загальні принципи підготовки;
- єдина направленість змісту – закономірності розвитку, навчання і виховання дітей шляхом наукової організації навчально-виховного процесу в школі;
- активна взаємодія із зовнішнім середовищем (постійна корекція змісту, форм, методів викладання психолого-педагогічних дисциплін у відповідності з вимогами суспільства до школи, вчителя).

Зміст загальнопедагогічної підготовки – це система педагогічних знань, практичних умінь та навичок, необхідних для здійснення професійних функцій вчителя.

Система загальнопедагогічних знань, з нашої точки зору, включає в себе такі блоки: фундаментальні методичні знання, теоретико-практичні знання про

окремі сторони навчання і виховання, про передовий педагогічний досвід, методичні знання про форми організації, методи та прийоми навчання і виховання.

Система загальнопедагогічних умінь і навичок включає в себе: організаційно-педагогічні уміння, уміння до організації та здійснення професійної педагогічної діяльності, уміння до організації виховного процесу в навчальному закладі.

Педагогічні дисципліни в педагогічному вузі виконують різні функції:

- навчаюча – озброєння студентів глибокими теоретичними знаннями про закономірності навчання і виховання дітей, принципи, зміст, форми, методи навчання і виховання учнів, формування педагогічних умінь по організації і проведенню навчально-виховної роботи;
- розвиваюча – розвиток у студентів педагогічного мислення, творчих здібностей, формування їх дослідницьких умінь і навичок;
- виховна – виховання активної професійної позиції, інтереса до педагогічної професії, любові до дітей.

Аналіз даних констатувального етапу дослідження свідчить, що готовність майбутнього вчителя до професійної педагогічної діяльності відповідає чотирьом рівням: високому, достатньому, середньому і низькому. Визначення цих рівнів здійснювалось на підставі розроблених нами характеристик теоретичного і практичного компонентів готовності студента до педагогічної діяльності, а визначення рівнів сформованості особистісного компоненту здійснювалось за допомогою показників розвитку пізнавальної, емоційно-вольової сфер, діяльнісно-мотиваційних та індивідуальних особистісних характеристик майбутнього вчителя.

Сформованість готовності майбутнього вчителя до педагогічної діяльності має високий рівень, якщо:

- теоретична підготовка майбутнього вчителя характеризується досконалим володінням сучасної педагогічної та психологічної теорії; постійним

проявом студентами цілісних знань особистісно-орієнтованих технологій розвитку і виховання творчої особистості в усіх видах професійної діяльності; у процесі планування та організації навчальної діяльності учнів студенти постійно виявляють дидактичні знання щодо організації навчально-виховного процесу; студенти самостійно застосовують глибокі фахові знання, які вони активно збагачують у процесі самоосвіти; у процесі організації навчання і виховання спостерігається постійна педагогічно обґрунтована реалізація знань форм, методів стимулювання діяльності учнів;

- у майбутніх вчителів постійно виявляються цілеспрямовані дії на основі сформованих індивідуальних вмінь: реалізувати особистісно-орієнтовану розвивальну взаємодію з учнями, самостійно, активно та творчо проектувати навчально-пізнавальну діяльність учнів, систематично і цілеспрямовано аналізувати свою професійну діяльність й особистісні прояви, збагачувати професійний досвід; крім того, практична діяльність студентів характеризується творчою співпрацею з учнями, у процесі якої студенти активно впливають на особистісний розвиток учнів, вчаться адекватно сприймати і розуміти інших.

Визначення всіх рівнів сформованості особистісного компоненту готовності майбутнього вчителя до педагогічної діяльності здійснювалась на підставі оцінки рівнів розвитку пізнавальної та емоційно-вольової сфер, проявів діяльнісно-мотиваційного компоненту та індивідуально-психологічних особливостей. Критеріями розвитку пізнавальної сфери були: неупередженість і самостійність сприймання психолого-педагогічних явищ; розвинутість професійного мислення; творча уява; розвинутість уваги, пам'яті.

Розвиток діяльнісно-мотиваційного компоненту визначали: настанова на творчий професійний пошук; прагнення досягнути ефективних результатів у взаємодії з учнями в конкретних умовах педагогічної праці;

потреба у самореалізації в професійній діяльності; потреба у пізнавальній гармонії; здатність до імпровізації; прагнення до занять дослідницькою діяльністю; організаційні здібності; інтерес до розвитку особистості учнів. Індивідуально-психологічними особливостями студентів, що визначали рівень сформованості особистісного компоненту готовності до педагогічної діяльності визначали: педагогічна спостережливість у процесі розв'язання завдань; самостійність; активність та ініціативність; впевненість у передбачених ситуаціях; сформована адекватна "Я"-концепція; винахідливість; різнобічність особистісного розвитку; професійна інтуїція. Критеріями розвитку емоційно-вольової сфери були: любов до дітей, наполегливість, цілеспрямованість, схильність до ризику, здатність до саморегуляції у професійній діяльності; педагогічний оптимізм.

Проведений аналіз та сучасний стан розвитку суспільства, освіти і науки дає можливість визначати загальні вимоги до особистості сучасного вчителя: соціально-педагогічна спрямованість:

- установка на виконання соціального замовлення суспільства щодо формування особистості дитини;
- формування системного світогляду як сукупності уявлень, що сприяють пошуку правильних рішень різноманітних суспільно-педагогічних проблем;
- володіння системою суспільних і міжособистісних відносин;
- розробка та впровадження інновацій.

Професійно-педагогічна готовність:

установка на засвоєння системи знань, передового педагогічного досвіду і всіх надбань світової і національної культури;

формування самосвідомості як усталеного ставлення до професії, що виявляється в системі мотивів, особистісних поглядів і цілей;

оволодіння системою наук, педагогічними вміннями і навичками;

володіння педагогічною технікою та технологією, основами майстерності;

формування професійно-педагогічної культури діяльності як культури спілкування, культури мови, саморегуляції, зовнішнього виду.

Індивідуально-психологічна готовність:

виявлення та розвиток особливостей індивідуально-пізнавальних процесів;

формування педагогічних здібностей;

формування професійно вагомих якостей особистості;

оволодіння методами самопізнання, самовдосконалення та самовиховання.

Біоенергетична готовність:

формування цілісного гармонійного світогляду як сукупності підходів до світобачення;

матеріалістичного та ідеалістичного, духовного та прагматичного, наукового та релігійного, логічного та інтуїтивного;

формування здібності до постійного пізнання себе як засобу духовного саморозвитку;

формування вмінь самореалізації, розкриття своїх творчих потенціалів, протистояння життєвим труднощам;

формування адаптивних здібностей.

Отже, наведемо приклад теоретично-практичного спрямування проблеми підготовки майбутнього педагога до професійної діяльності.

Тема лекції: “Зміст освіти” (тематична лекція для студентів II курсу з розділу “Дидактика”, проводилась зі студентами Університетського коледжу Київського міського педагогічного університету імені Б.Д. Грінченка).

Мета лекції: розкрити студентам поняття змісту освіти, спираючись на державні документи про освіту.

- Показати різні підходи до розкриття сутності змісту освіти.
- Охарактеризувати фактори, що впливають на формування змісту шкільної освіти.
- Розкрити зміст видів освіти: загальної, політехнічної, професійної і показати їх взаємозв'язок зі змістом освіти.
- Ознайомити студентів з нормативними документами, в яких відображено зміст освіти.
- Розкрити функції та структуру підручника.

Цільові завдання:

1. Забезпечити основи для подальшого засвоєння професійних знань.
2. Формувати вміння логічно мислити, аналізувати навчальний матеріал.
3. Розвивати пізнавальну активність.
4. Формувати професійну спрямованість.

План заняття:

1. Поняття про зміст освіти.
2. Види освіти, їх реалізація в сучасній школі.
3. Нормативні документи, що відображають зміст освіти, їх характеристика.
4. Підручник, його функції та структура.

Аналіз проблеми підготовки майбутнього вчителя до професійної педагогічної діяльності потребує подальшого детального і різнопланового дослідження. Зокрема, висвітлення аналізу засобів здійснення педагогічної діяльності майбутніх вчителів початкових класів в умовах Університетського педагогічного коледжу.

Література

1. Державна національна програма “Освіта” (“Україна ХХІ століття”). – К.: Райдуга, 1994.

- 2.Алексюк А.М. Педагогіка вищої освіти України. Історія. Теорія: Підручник для студ., асп. та мол. викл. ВНЗ. – К.: Либідь, 1998.
- 3.Бондар В.І. Дидактика: ефективні технології навчання студентів. – К.: Вересень, 1996.
- 4.Безпалько В.П., Татур Ю.Г. Системно-методическое обеспечение учебно-воспитательного процесса підготовки специалистов. – М.: Высшая школа, 1989.
- 5.Бобрицька В.І. Професійна підготовка майбутнього вчителя в реаліях процесу реформування вищої освіти. // Наук. записки:НПУ ім. М.П. Драгоманова. – 2005 - №59.
- 6.Максименко М.Б. Взаємозв'язок дидактики та методики підготовки вчителя початкової школи у педагогічному вузі. Автореферат дисертації канд.. пед. наук – К.:1985.
5. .Навчальний процес у вищій педагогічній школі: Навч. посіб. / За ред. акад. АПН України О.Г. Мороза. – К.:Вид-во «Віпол», 2001.
- 6.Підготовка майбутнього вчителя до впровадження педагогічних технологій: Навч. посіб. / За ред. І.А. Зязюна, О.М. Пехоти. – К.: Вид-во А.С.К., 2003.
- 7..Савченко О.Я. Дидактика початкової школи: Підручник для студентів педагогічних факультетів. – К.: Абрис, 1997.
- 8.Технології професійно-педагогічної підготовки майбутніх учителів: Навч. посіб.: У 2 ч. / За ред. М.І.Дьяченка, О.Л.Кандиловича.. – Харків, 1997.

АНАЛІЗ ЗАСОБІВ ЗДІЙСНЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.

Процес формування педагогічних умінь та навичок органічно пов'язаний з процесом формування системи педагогічних знань.

Можна виділити такі етапи формування системи педагогічних знань: довузівський – оволодіння педагогічними вміннями і навиками в процесі учбових занять, під час педагогічної практики, позааудиторної роботи; післявузівський - вдосконалення практичних умінь та навичок в школі в процесі самостійної роботи на місці вчителя.

В процесі формування педагогічних умінь та навичок використовується система засобів та методів навчання студентів,

Методи навчання мають дуже широку сферу застосування у галузі як професійної, так і непрофесійної педагогіки. Навчають і навчаються всі і

завжди. При цьому свідомо або несвідомо застосовуються найрізноманітніші методи навчання.

Розгляди у контексті теми дослідження (методи, їх класифікації форми, засоби, тощо).

Академік Ю.К.Бабанський виділяє три великі групи методів навчання на основі вирізнення в їхній структурі трьох органічно пов'язаних компонентів - мотиваційного, організаційно - дійового, контрольнo -оцінного.

У групі методів стимулювання й мотивізації навчання виділяється підгрупа методів, спрямованих на формування інтересу до навчання, і підгрупа методів, спрямованих на розвиток відповідальності за навчання.

У групі методів організації і здійснення навчальне - пізнавальних дій виділяються такі підгрупи: методи організації і забезпечення суттєвого сприйняття навчальної інформації та розумової діяльності, індуктивного та дедуктивного, репродуктивного і пошукового характеру, керованої і самокерованої навчальне - практичної діяльності. Такі методи називають словесними, наочними, практичними, репродуктивними та пошуковими.

Академік М.І. Махмутов номенклатуру бінарних методів разом із п'ятьма методами викладання:

- 1) інформаційно-повідомляючий;
- 2) пояснювальний;
- 3) інструктивно-практичний;
- 4) пояснювально-спонукаючий;
- 5) пояснювальний,

і п'ятьма методами навчання:

- 1) виконавський;
- 2) репродуктивний;
- 3) продуктивно-практичний;
- 4) частково-пошуковий;
- 5) пошуковий.

Ідеї бінарної системи методів навчання запропоновані й іншими педагогами: А.М. Алексюк, Н.М. Вергулін, М.М. Левіна, Н.М.Мочалова, А.Г. Пінкевич, Б.Е. Гайков, Т.І. Шапова та інші. Розроблено також три аспектні моделі методів навчання (В.І. Паламарчук, В.Ф.Паламарчук, В.І. Андреев).

В останні роки набула поширення класифікація методів навчання, побудована на ідеї проблемності. Це насамперед номенклатура методів навчання у викладі М.М. Скаткіна та І.Я. Лернера, які до системи загально-дидактичних відносять такі методи:

- 1) інформаційно-рецептивний;
- 2) репродуктивний;
- 3) проблемного викладу;

- 4) евристичний;
- 5) дослідницький.

Зазначена група методів навчання досить добре обґрунтована й описана авторами. А.М. Алексюк (4) визначає продуктивною ідею співвідношення методів навчання у вищій школі і методів науки.

В педагогічних закладах в навчальному процесі широко використовується комплекс різноманітних методів, які допомагають свідомому та творчому оволодінню педагогічними вміннями, їх можна об'єднати в дві групи: теоретичне ознайомлення з сутністю, змістом, системою педагогічних умінь та навичок; практичне оволодіння основами педагогічних умінь.

До першої групи методів відносяться: бесіда, самостійна робота з літературою, показ зразка, вивчення і аналіз педагогічного досвіду.

До другої групи методів відносяться: виконання практичних і проблемних завдань, розв'язання педагогічних задач, аналіз учбово-виховних ситуацій, вправи у виконанні дій. Обидві групи методів взаємопов'язані і взаємообумовлені.

Важливе місце серед методів формування педагогічних умінь займає спостереження і аналіз навчально-виховного процесу в школі.

Майбутні, вчителі постійно користуються методами спостережень; студенти присутні на уроках і виховних заходах, аналізують ці уроки, виділяють позитивне і негативне, вивчають та узагальнюють досвід навчально-виховної роботи кращих вчителів, вчителів - новаторів. Оволодіння методикою спостережень важливо для формування дослідницьких умінь студентів, для формування творчості майбутніх вчителів.

Спостерігаючи навчально-виховний процес, студенти теоретично обмірковують структуру і зміст діяльності вчителів, їх конкретні дії при розв'язанні педагогічних задач.

Поряд із спостереженням уроків і виховних заходів в системі навчальних занять з педагогічних дисциплін передбачено виконання практичних завдань. Це завдання з проектування навчально-виховного процесу, аналізу, вивченню і узагальненню досвіду роботи школи, вчителя, гуртка і т.д., завдання по вивченню дитячого колективу і т.д.

Визначне місце в формуванні педагогічних умінь та навичок займає аналіз життєвих ситуацій, педагогічні ігри, в процесі яких студенти навчаються застосовувати теоретичні знання на практиці.

Ефективність оволодіння педагогічними вміннями залежить також від глибини засвоєння теоретичних знань і заснованих на них практичних дій.

Методи:

Цінним засобом вивчення педагогічної діяльності є метод рейтингу, тобто метод оцінювання тих чи інших сторін діяльності

компетентними експертами. При відборі експертів до них ставляться такі вимоги: компетентність, креативність, позитивне ставлення до експертизи, наукова об'єктивність, аналітичність і глибина мислення, критичність. Аналізуючи одержану інформацію, при спостереженні можна застосувати і метод рангових оцінок, коли виявлені фактори розміщуються в порядку зростання чи спадання ступеня їх проявлення.

Останнім часом все ширше втілюється в навчальний педагогічний процес метод, узагальнення незалежних характеристик. Сутність цього методу зводиться до обробки дослідником інформації про учня, що надійшла з різних джерел - від учителя, батьків, однокласників та інших.

Різновидом цього методу є метод "педагогічного консиліуму", який передбачає колективне обговорення результатів вивчення вихованості учнів за конкретною за своїм обсягом програмою і за єдиними ознаками, колективне оцінювання ти чи інших якостей особистості.

Теоретичні і методичні аспекти професійної підготовки вчителя постійно досліджуються в педагогіці в наш час. Над цим працюють: О.А. Абдуліна, Ю.К. Бабанський, А.Б. Грицюк, О.Г. Мороз. Основні методи, якими користуються при навчанні студентів в педагогічних закладах такі: теоретичні загальнонаукові (метод сходження від абстрактного до конкретного, моделювання), емпірико-теоретичні (аналіз, синтез, гіпотично-дедуктивний), емпіричний (цілеспрямоване спостереження, констатуючий і формуючий експерименти, аналіз продуктів діяльності студентів, опитування).

Основні форми навчання в педагогічних закладах: лекції, семінари, лабораторне - практичні заняття, науково - дослідницька робота студентів.

Традиційні шляхи і методи підготовки вчительських кадрів супроводжуються новими пошуками. Наприклад, педагогічні ігри (Н.К. Ахметов, В.Г. Семенова).

Педагогічна гра (як метод пізнання) – імітація реальної діяльності учителя в тих чи інших педагогічних ситуаціях. Важливо, щоб в аналізі ситуацій була осягнена загальна логіка становлення професійної майстерності, оволодіння професійними функціями та технологією, творчим відношенням до розв'язування професійних задач.

Проблема:

Аналіз сучасної психолого-педагогічної літератури показує, що в 60-80 роки значно підвищилась зацікавленість дослідників проблемою підготовки вчителів. Є значні досягнення в дослідженні структури педагогічної діяльності та процесу формування особистості вчителя в період навчання в коледжі (вузі). Але, разом з тим, питання загальнопедагогічної підготовки вчителя не стали предметом спеціального дослідження, тому до сих пір недостатньо розроблені методологічні, науково - теоретичні та методичні основи цієї підготовки. Мало робіт

монографічного характеру. Багато публікацій базуються на узагальненні досвіду педагогічних вузів. Мало досліджуються проблеми єдності теоретичної та практичної підготовки студентів по психолого-педагогічним дисциплінам.